

[Wilhelm]

begynder at mærkes ved denne vinters brændselsregninger.

Hvad er så virkningerne af denne alle tiders skrappeste hestekur? Det er i virkeligheden det allermost forrygende. De politiske virkninger er, at arbejdsgiverne og højrepartierne er mere rasende end nogen sinde. Nu har de lugtet blod, så nu kan de slet ikke få nok. Det er helt utilstrækkeligt, tordner de. Der er intet tilbage af indkomspolitikken, jamrer de, efter at den socialdemokratiske regering har tyvstjålet 3½ dyrtidsportion og læmlæstet dyrtidsreguleringen. At gøre noget sådant virker på de borgerlige som at pirre voldtægtsforbrydere.

De økonomiske virkninger? Ja, man tror næsten, det er løgn. Betalingsunderskuddet vil være forøget med en håndfuld milliarder kroner, og arbejdsløsheden vil være mindst 40.000 større, når vi når frem til 1983. Og længere frem tør man slet ikke se. Det er den vision, man tilbyder lønarbejderne for at få dem til at acceptere hestekuren.

Og endda ved alle, at det ikke er gjort hermed. Alle regeringens overslag er nemlig baseret på den forudsætning, at der vil være nul realprisstigning på olie i 1980 og kun 4 pct.s stigning i de følgende år. I ugevis har vi forsøgt at få regeringen til at benytte bare nogenlunde realistiske forudsætninger, men nej, ikke tale om. Så sent som i budgetdepartementets notat i går om den reducerede helhedsplan fastholdes dette drømmesyn. Det længste, man kan strække sig til, er at sige, at – jeg citerer: eventuelle beslutninger i de olieproducerende lande om prisforhøjelser efter omstændighederne kan betyde en kraftig ændring af den økonomiske situation«. Eventuelle beslutninger! Hvilken strudseregering! Notatet er skrevet 8 dage efter at de mest moderate OPEC-lande, Saudi-Arabien og Emiraterne, forhøjede deres priser med 32 pct.

Nu blev helhedsløsningen ikke helt den, regeringen havde aftalt med LO-spidskerne, og kompromiset blev heller ikke helt det, vi forudså ved første behandling. Der skete jo bl. a. det interessante, at SF – som ikke er så politisk primitiv som os, at de siger: vi stemmer for selv den mindste forbedring, men ikke for selv den mindste forringelse – fandt ud af, at nok gik de varmt ind for en overskudsdeling med central fond, og de ville meget gerne være med til at gennemføre

den om nogle måneder, men den måtte ikke gennemføres lige i de samme dage, hvor der også blev gennemført noget, som SF var imod. Den højere politiske ræson skulle være, at eftersom LO-spidskerne havde betinget sig overskudsdelingen for at acceptere lønindgrebene, kunne man ved at sætte en kæp i hjulet for overskudsdelingen forhindre hele lønpolitikken.

Man skal nu nok ikke lade sig bedrage af denne forbløffende tillid til socialdemokratisk konsekvens. Den reelle begrundelse lå nok i virkeligheden et helt andet og fornuftigere sted. Til den meget betydelige politiske udvikling i SF i de seneste år hører en stadig voksende skepsis over for ØD-forestillingerne. Også på det punkt har vore partier nærmet sig hinanden, og det er vi glade for. Men hvorom alting er, overskudsdelingen blev ikke til noget i denne omgang. Vi beklager det selvsagt ikke.

Jeg skal ikke gentage vores argumentation mod ØD i almindelighed og overskudsdeling i særdeleshed, men vil dog benytte lejligheden til en kommentar til det, som skulle være den mere kvalificerede udgave af ØD-filosofien.

Udgangspunktet herfor er Informations i øvrigt prisværdige helsidesinterview den 15.-16. december med LO-økonomen Poul Nyrup Rasmussen. Han er ikke nogen hvem som helst i denne sammenhæng. Han var medlem af 4 mands udvalget mellem regeringen og LO, den tætteste og mest permanente kontakt under udarbejdelsen af helhedsplanen, og han var fremfor nogen den, der skulle sikre ØD-elementet i den pakke. Hans redegørelse for perspektivet, strategien, visionerne omkring ØD er interessant læsning. Han har nogle udmærkede betragtninger over den – jeg citerer – »erkendelsesproces, som den europæiske fagbevægelses økonomer under krisens tryk må igennem«, og om, at det er nødvendigt at gøre op med den borgerlige økonomis begreber om vækst både kvantitativt og kvalitativt osv.

Denne erkendelse af, at der er noget, som er rablende galt, kan da være et udmærket udgangspunkt på linje med f. eks. »Oprør fra midten«. Men det er nu engang de konklusioner, man drager af den, som bliver bestemmende for, om den er udgangspunkt for en socialistisk eller f. eks. for en øko-fascistisk udvikling. Nyrup Rasmussens konklusion er,